

Brev kan være Gjenstand for forskjellig For-  
 staaelse, og det, at den ærede Minister har mis-  
 forstaaet det, viser jo dette. Men jeg drifter mig  
 til at sige, at det, vi ville, ligger ligefrem for i  
 den Maade, hvorpaa vi have udtalt os, ja, saa  
 ligefrem, at vi maatte tro, at enhver Misfor-  
 staaelse maatte være fjernet; vi kunde ikke antage  
 det for muligt, at Ministeren kunde misforstaa  
 de brugte Udtryk, saaledes som det synes at frem-  
 gaa af hans Skrivelse. Sagen er den, at den  
 ærede Minister indrømmer — og han kan ikke  
 Andet — at han staar til Ansvar for, hvad der  
 er sket; men man kan ikke kræve ham til Ansvar  
 for, hvad der er sket, naar man ikke veed, hvad  
 det er. Vi have forlangt disse Aktstykker, for at  
 kunne bedømme, om der er noget Ansvar at gjøre  
 gjældende; det er saa klart, som Noget kan være.  
 Vi have ønsket at blive satte i Stand til at be-  
 dømme de paaanførte Handlinger af en Embeds-  
 mand, for at vide, om vi med Hensyn til ham  
 maa rette nogenstomhelst Udtalelse mod Ministeren,  
 fordi han ikke har grebet ind overfor sin Under-  
 givne. Den ærede Minister siger, at han vil  
 meddele os alt Muligt, hvis vi ville bedømme  
 Regjeringens Udfærd; men dette kan jo ikke være  
 Tilfældet, naar vi ikke faae de Dplysninger, som  
 vi have ønsket om de paaalagde Handlinger.  
 Fordi den ærede Minister siger: Jeg har givet  
 mit Bifald dertil, og jeg staar til Ansvar derfor,  
 kunne vi ikke derfor bedømme, om vi maa respek-  
 tere Ministerens Handling eller ikke. Men at be-  
 gjære de fornødne Dplysninger for at kunne be-  
 dømme Ministerens Udfærd, er noget Andet, end  
 at vi vilde sætte os til Doms over Politidirek-  
 tøren; det er en ganske mærkværdig Opsættelse.  
 Man kan ikke faae Andet ud af den hele Af-  
 sættelse af Ministerens Skrivelse, saaledes som den  
 foreligger, end at Ministeren ikke har været i  
 godt Humør, da han skrev dette Svar, at  
 han var mindre godt oplagt, og at han  
 derfor har svaret os paa en Maade, som  
 fuldstændig maatte give os den Opsættelse, som  
 Flertallet har faaet deraf, nemlig at det var Mi-  
 nisterens sidste Ord, saalange der ikke skete noget  
 ganske Andet, end hvad der nu foreligger. Skri-  
 velsen er holdt i en Tone, hvori jeg ikke har set  
 nogen ministeriel Skrivelse til noget Udvalg være  
 holdt, og Flertallet er gaaet ud fra, at hele Tønen  
 deri maatte opfattes saaledes, at den ærede Mini-  
 ster ikke, uden at han paa anden Maade og ved  
 ganske andre Foranstaltninger blev tvungen dertil,  
 vilde meddele os de Dplysninger, som Udvalget  
 har ønsket. Den ærede Minister sagde, at, dersom  
 man havde kaldt ham til mundtlig Konference,  
 vilde man maasse have faaet fuldstændig og i alt  
 Fald hurtigere Dplysning. Sagen er jo den, at  
 i et Spørgsmaal som dette er et Udvalg ilde stillet  
 med Hensyn til mundtlig Udtalelse af en Minister  
 i Udvalget. I Sager som disse maa vi ønske at

have noget Fast og Sikker, og det kunne vi kun  
 have fra vedkommende Minister, naar vi have en  
 skriftlig Udtalelse. Det er klart, at det let sker,  
 at nogle Medlemmer af Udvalget opfatte Mini-  
 sterens mundtlige Ytringer paa een Maade og  
 andre paa en anden Maade, saa at der ikke er  
 nogenstomhelst Fast at bygge paa; derfor mener  
 jeg, at jo vigtigere Sagen er, desto hensigtsmæs-  
 sigere er det at have Ministerens skriftlige Udtale-  
 lelse for os. Jeg skulde derfor mene, at vi i  
 dette Tilfælde ere meget lidt tjente med mundtlige  
 Udtalelser af Ministeren. Den høitærede Minister  
 syntes at ville hævde sin Udtalelse om, at i slige  
 Andragender angaaende Overtrædelser af Grund-  
 loven er Ministeren den ene „rette Vedkommende“,  
 og han gjentog, at Regjeringen ikke kunde taale,  
 at man i alvorligere Sager forbigik „rette Ved-  
 kommende“. Jeg sætter her min Paastand lige  
 stik imod den høitærede Ministers. I alle den  
 Slags Sager er der flere „rette Vedkommende“  
 end den høitærede Minister. Naar man i almin-  
 delige Tilfælde underhandler med Ministeren og  
 henviser Andragender, der indkomme, til Mini-  
 steren, forsaavidt det oplyses, at disse Andragender  
 allerede have været hos Ministeren, saa er dette  
 et Tilfælde af en ganske anden Betskaffenhed. Her  
 foreligger ikke alene en Anke over et Grundlovs-  
 brud, men her foreligger, at Ministeren gaar ud  
 fra, at det ikke er et Grundlovsbrud; han billiger  
 det og er ansvarlig derfor. Altsaa den Ansvar-  
 lige, han skulde altsaa være den ene „rette Ved-  
 kommende“? Ingen skulde have Lov til at hen-  
 vende sig til Folkethinget i slige Sager, men kun  
 til „rette Vedkommende“, som var den Mand, der  
 stod til Ansvar for, hvad der klagedes over? Det  
 kan jeg ikke erkjende. Folkethinget er ligesaa fuldt  
 „rette Vedkommende“ ved denne Leilighed som Mi-  
 nisteren. Om ingen Regjering kan finde sig deri, det  
 bliver en anden Sag, men jeg tror heller ikke, at Folke-  
 thinget kan finde sig i at blive skudt ud som  
 „rette Vedkommende“ ved slige Leiligheder. Den  
 høitærede Minister kom atter frem med, at For-  
 slaget til Beslutning var holdt i svævende Udtryk.  
 Ja, saalange man staar og ikke veed, om man  
 har et fuldkomment klart Indblik i en Sag, saa-  
 længe man ønsker flere Dplysninger for at kunne  
 faae et fuldstændigt klart Indblik i en Sag, saa-  
 længe maa selvfølgelig de Udtryk, som man  
 bruger, blive noget svævende; thi det er jo netop  
 det Karakteristiske, naar man er i Uvisshed om en  
 Sags Betskaffenhed, at man ikke bruger for stærke  
 eller bestemte Udtalelser, men maa udtale sig  
 svævende; det ligger ligefrem i Sagens Natur.  
 Den høitærede Minister syntes med et vist Vel-  
 behag at tale om den Interesse, som man sjen-  
 kebe Lieutenant Pio. Jeg skal sige den høitærede  
 Minister, at det er Flertallets Mening, at naar  
 der foreligger en Klage over et Grundlovsbrud,  
 saa er det ikke tilladt at tage denne Sag paa